

'Res és el que sembla a Olot: els assassins i els lladres hi estan tranquils, al meu text'

Miquel Casas

Miquel Casas, un escriptor que ha ambientat la seva obra al centre d'Olot, davant la llibreria Drac.

Miquel Casas (Olot 1957), fuster i responsable de la funerària Besora d'Olot. És un gran lector d'obres de misteri i, es va aficionar a l'escriptura a partir del gran nombre de cartes i discursos que va escriure, i encara escriu, com a expresident d'entitats esportives i socials d'Olot. Ha aprofitat els seus coneixements de l'entramat social de la ciutat i dels aspectes jurídics i policials de la seva feina a la funerària per bastir una acurada narració de misteri. En la seva primera obra exposa l'enigma del robatori sense mòbil justificat de les medalles aconseguides pel Club Patinatge Olot en quatre mundials. El misteri augmenta quan un suïcidi aparent apunta la possible presència d'un assassí.

Com es desperta la idea d'escriure una novel·la negra?

Les responsabilitats com a president d'entitats socials i esportives em van dur a escriure cartes i discursos. D'aquí em va venir la idea d'escriure la meva experiència a la presidència i la junta del Club de Patinatge Artístic d'Olot. Era una història biogràfica que no donava per molt perquè les pàgines eren molt similars. A partir d'aquí, vaig decidir experimentar en la novel·la. Ho vaig trobar més interessant per a mi i per al lector.

L'activitat quotidiana a la funerària us ha ajudat?

Sí, perquè l'experiència del tracte amb la policia i els jutjats hi intervé. Això no obstant, no he agafat cap cas real.

A Olot, de fets reals n'hi ha hagut?

He procurat allunyar-me'n. El primer text contenia uns capítols en els quals feia la descripció d'un tiroteig. Ja estaven ben acabats quan van tenir lloc els mesos negres que es van viure a Olot al 2010. Com que el text de ficció era una cosa molt similar a la realitat, fins i tot en les localitzacions, els vaig treure. Els aprofitaré en la propera novel·la que he localitzat en una altra ciutat.

Els personatges són complicats o plans?

Són complicats. Són gent que pensen molt i que estan afectats per les circumstàncies. Juntament amb els Mossos d'Esquadra, ells han de superar els entrebancs de la trama.

La narració comença amb un robatori?

Algú arrisca la seva llibertat per robar quatre medalles d'or guardades dins d'una caixa del Club de Patinatge Artístic d'Olot, que les havia guanyat en quatre mundials disputats als Estats Units, Itàlia, Espanya i Austràlia. Es tracta d'objectes sense valor econòmic.

Quin paper hi fa la Policia?

Descobreixen unes marques que en un principi no representen res, però la història els anirà donant transcendència.

No hi ha novel·la negra sense assassinat?

Els Mossos es troben amb una senyora morta dins d'una habitació. Es tracta d'un recinte tancat i tot fa pensar en un suïcidi. Això no obstant, en el suïcidi hi ha un petit percentatge que apunta a un assassinat. En l'assassinat o suïcidi està la clau de la resolució de la novel·la, però no ho descobriré. L'enigma és el que dona interès a la història.

Heu fet servir alguna estructura d'orientació?

M'he inspirat molt en el codi Da Vinci ,de Dan Brown. En el meu cas combino el suspens detectivesc de la trama amb un context de situacions quotidianes, però prou interessants, dels personatges secundaris.

Qui fa de detectiu?

El personatge del sergent dels Mossos d'Esquadra, Roger Vilanova. Aquest home rep una trucada del seu superior, el qual li encarrega la investigació del robatori de les medalles. És l'heroi positiu de la història. Els altres personatges bons són els olotins que l'ajuden.

Com reacciona?

En un principi sembla un delicte important, però es troba amb la sorpresa del poc valor, tant econòmic, com sentimental, del material robat. En canvi, el lladre no toca objectes que sí tenen valor, com un equip de música que està a la mateixa habitació.

Ho deixa córrer?

Hi ha una paraula i uns signes estranys a la part posterior que no el deixen del tot indiferent.

Els olotins l'ajuden?

En un principi l'ajuda de dos ciutadans i d'un agent d'Olot fan que el sergent consideri el robatori com un fet trivial.

I s'ho deixa?

No. Ja quasi està fora d'Olot, quan l'informen que han trobat morta una persona gran. Llavors un objecte relaciona el robatori de les medalles i la mort. Així la trama de misteri es configura i agafa sentit.

Llavors què passa?

Res és el que sembla. El detectiu es troba amb una xarxa de rapinyaires i assassins que gampen lliurement en el context d'una ciutat d'aparença tranquil·la.

Les primeres lectures han causat reaccions?

Sí, la gent troba la novel·la interessant, però la resolució els deixa amb ganes de més. És un final escollit entre milions de possibilitats, però versemblant. De fet, tot el text s'ajusta a una realitat probable. No passen coses extraordinàries. És a dir, si algú cau d'una altura, es fa mal.

Al codi da Vinci hi ha situacions molt extraordinàries?

Procuro no inspirar-me en els esdeveniments impossibles, encara que siguin ficticis.

La continuïtat de Secrets sobre la greda, per quan?

Està acabada en un 50%, però veurem què passa amb aquesta.

Sembla que abans de Sant Jordi ja té molta acceptació.

Sí. He rebut bons comentaris de gent que l'ha llegida. Sobretot a Olot sembla que té molta acceptació. Als lectors els agrada reconèixer l'ambientació.

Xavier Valeri

Olot

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/cultura/2012/04/16/res-que-sembla-olot-assassins-lladres-hi-tranquils-al-text/557362.html>